

Igor Marojević

KRV JE VODA

BEOGRAD, 2018.

Igor Marojević

KRV JE VODA

KAKO VEZA MAFIJE I POLITIKE VLADA SVETOM

M
Vukotić
Media

ZAŠTO ORGANIZOVANI KRIMINAL

Iako je još otprilek stotinak godina mafija krajnje uticajna, opasna i intrigantna, u vezi s njom još nije izvesno mnogo toga, počev od korena reči koji je označava. Nejasnosti organizovanog kriminala dobrim delom su plod odvajkad tesnih veza sa politikom. Još 1862, jedan naručilac masovnog atentata u Palermu, zahvaljujući krvnim vezama s kraljevskom porodicom, nije odgovarao za masovan zločin, dok su počinioci pogubljeni ili osuđeni. Krajem iste decenije otkrivena je saradnja s mafijom šefa Nacionalne garde glavnog grada Sicilije, a tamošnji kriminogeni iseljenici u SAD još ranije su se povezali s vlašću. Sa takvim korenima i razvojem, dejstvo organizovanog kriminala dugo je i sa najviših državnih funkcija poricano, a kasnije umanjivano ili vrlo fleksibilno tumačeno. Stoga se u ovoj knjizi pridaje odlučan značaj odnosima politike i mafije. Upravo njihovim razvojem, nerasvetljen je ili tek poluosvetljen, ogroman broj činjenica o ovoj temi, ali i srazmere domašaja ovog fenomena.

Bezumno mnoštvo krivičnih dela je zamračeno zbog korumpiranog sudstva, policije i medija, ili zbog straha od mafije. Takođe, kad god su mogli,

kriminalci su uništavali kompromitujuću dokumentaciju, dok bi drugi takve izvore prećutali iz poštovanja zakona omerte (*it. ćutanje*). S aspekta utvrđivanja činjenica o dejstvima mafije, prilične rupe su načinile i inertni, senzacionalistički ili ideološki pristrasni mediji, a katkad i sukobljeni teoretičari i publicisti. Tek, bavljenje organizovanim kriminalom i skoro svime što s njim ima veze, podrazumeva stalne susrete sa nedostacima dokaza, ili različitošću verzija. Stoga bi se u ovoj knjizi možda trebalo držati najverovatnijeg datuma kad se dotični događaj odvijao, odnosno njegove najpotvrđenije verzije, ne opterećujući čitaoca uvlačenjem u one druge. Izuzetak je pravljen kad sam to, ma zbog čega, procenio kao (gotovo) neophodno.

Iako epoha sveopšteg digitalizovanja nosi i veću pristupačnost znanja, kad su posredi ona o pozadini i prirodi mafijaških dejstava, kao da smo katkad u srednjem veku. Na primer, uprkos silnom razvoju tehnologije, nije rasvetljena ni osnovna, a benigna, činjenica da li je jedan od značajnih junaka ove knjige, Meksikanac Hoakin Guzman Čapo rođen 24. decembra 1954. ili 4. aprila 1957.

Meksički mafijaš je pomerio prag dejstava i percepcije organizovanog kriminala. Uz to je jedan od najsurovijih momaka 21. veka. Pablo Eskobar je, pak, zastupljen u knjizi i kao Guzmanov prethodnik i zato što je popularan među Srbima. Makar zbog pukog gega, dva Beograđanina su kralju kokaina ranih devedesetih i dela osamdesetih, objavili šaljivo-omažni oglas u čitulji "Politike". Prema raznim medijima, domaća javnost je zapanjena, a policija je autore priloga umrlice uhapsila, ispitujući ih nisu li slučajno imali kakva posla s Eskobarom. Pušteni su za nekoliko dana.

Dve godine kasnije, 1995, grupa “Deca Loših Muzičara” snimila je pesmu – i vrlo pamtljiv spot – “Ubiše Pabla”. Film “Čitulja za Eskobara” Milorada Milinkovića potiče iz 2008. Pre i posle toga, na srpski su prevedene dve knjige o kolumbijskom bosu, a bar jedna od njih, “Moj otac Pablo Eskobar” (2015) sina Huana Pabla, imala je sjajnu prođu. Mada su tome možda doprineli i široko gledani svetski filmovi i serije o njemu iz poslednjih godina, posebno tri sezone TV serijala “Narcos” (2015, 2016, 2017). Njihovim sadržajem pravdao se vlasnik “Eskobara” u Barseloni, Marko Milenković, odgovarajući na negativne reakcije na naziv restorana.

Pisanje o don Pablu može biti dragoceno tim pre što je domaće mnjenje željno priče o njegovom životu, a manjkava je, bar što se Eskobarovog bavljenja politikom i uzrocima za ukupni pad tiče. No, iako srpskoj javnosti nudi i neke manje znane činjenice, “Krv je voda” uopšte nije knjiga iz istraživačkog novinarstva. (Ako sam ovde baratao šire poznatim podacima više no što sam to želeo, skromno sam pokušao da ih sagledam i klasifikujem uglavnom na manje praktikovane ili nepraktikovane načine.) Moja malenkost će, u skladu sa svojim pozivom, ovde više pripovedati i, uzgredno i skromno, tumačiti mafiju za koju sam se, uostalom, zainteresovao istražujući je za potrebe svoje proze. To je, možda, i najmanje bitan razlog čemu organizovani kriminal kao tema knjige “Krv je voda”; ovde su značajnija čitalačka iskustva tuđih napisa o jednom svetu, koji je vrlo uzbudljiv jer omogućuje saznanje granica nekih (ne)ljudskih ispoljavanja. Jednak je užitak porediti lične utiske o kriminalu sa onim što ste čitali i gledali o njemu.

Samo pisanje na srpskom jeziku vodilo bi istraživanju domaćeg i okolnog kriminala. Dodatan razlog

za temu leži u tome što je naš organizovani kriminal u doba SFRJ dao izvesne novitete svetskom, dok su balkanski gangsteri, uključujući i srpske i crnogorske, u novije vreme proslavili razne manje opštine, pa čak i delove gradića, u kojima im je (bio) štab. Koliko znam, u novije vreme takvog doprinosa dijapazonu dejstava organizovanog kriminala teško da ima drugde, a vraća na korene, jer je mafija nikla u selima i feudalnim posedima. Osim sa aspekta korena i (pro)cvata organizovanog kriminala, u ovom štivu je o sicilijanskom organizovanom kriminalu pisano i sa aspekta duha vremena, koje je ishodovalo tematizovanjem i pojedinih napuljskih, šire italijanskih, italoameričkih i američkih – i njima koalicionih – mafijaških udruženja i individua raznih epoha: od prvih decenija 19. veka, pa bezmalo do danas. Tako su likovi ove knjige neizostavno i mnogi italijanski mafijaši, ili oni ondašnjeg porekla, koji su integrišući se u SAD obavili dalekosežna posla, poput samog organizovanja kriminala (npr. Laki Lučano i Džo Maserija), kršenja prohibicije alkohola (Al Kapone) ili sprovođenja mafijaškog multikulturalizma (Lučanovo udruživanje sa jevrejskim kriminalcima) naspram sicilijansko-italijanskom, zatvorenom modelu. S tim što je, naravno, mafija postala i ostala multikulturalna, pre svega zbog univerzalne prirode novca, koji je i glavni razlog njenog postojanja.

I. M.

ITALIJA

- *Stoglavna hidra brzo ušla u sudstvo i policiju*
- *Musolini udarom na mafiju osvojio Siciliju*
- *Berluskoni i Andreoti u zagrljaju podzemlja*

SICILIJA – OSTRVO ZLA

Sredinom 19. veka, vrlo uhodana bila je pojava da sicilijanske aristokrate i zemljoposednici unajmljuju bandite i otimače kako bi obezbeđivali njihove feude. Imućne porodice predivnog i zloglasnog mafijaškog ostrva će, kao ravnopravne, integrisati samo najpronijljivije, najefikasnije i najbrutalnije bitange. Jedino takav polurob je mogao da važi za kuma. To je, u kontekstu mafije, zapravo izvorno značenje famozne i ozloglašene reči *il padrino*.

O dejstvu mafije se nešto opipljivo može govoriti tek nakon što je iz Sicilije – posle bezmalo jednoipovekovne borbonske vladavine – vojskovođa i političar Đuzepe Garibaldi, 1861. godine, svojom vojskom izbacio španske borbone i njihove lokalne namesnike. Poznati britanski marksistički istoričar Erik Hobsbom je, u vezi sa datumom nastanka same reči mafija, oprezan: "Jedan lokalni istoričar iz zapadne Sicilije, tog plodnog tla mafije, tvrdi da nije mogao da naiđe na njene tragove u svom gradu od pre 1870. Sa druge strane, Karlo Mađorani, 1866, najnormalnije koristi tu reč, koja je u sedamdesetim godinama 19. veka postala svojstvena za političke rasprave. Prilično je jasno da je u pojedinim oblastima morala odranije postojati razvijena mafija: možda se u provinciji Palermo krije njena početna tačka."¹

Lokalni historičar kog Hobsbom nepotpuno pominje jeste Đuzepe Pitre, najpoznatiji po knjizi "Običaji i odeća sicilijanskog naroda i ubeđenja i predrasude o njemu" i rečenici da je mafijaš neko ko vazda želi da iskaže i primi poštovanje, osim ako ga kogod uvredi, čime se izopštava iz zakona.

Značajni američki istraživač u oblasti kriminala Frenk Šanti tvrdi da je u glavnom gradu ostrva, Palermu, 1862, zasigurno postojala podzemna scena i njen šef.² Kako god, po njegovoj tvrdnji je, tada, glavešina palermuskog podzemlja, zvani Funcjaza, sugerisao putujućoj pozorišnoj trupi "Rizoto i Moska", koja je bila smeštena u njegovoj gostionici, da spremi komad o sudbini kakvog robijaša u lokalnom zatvoru Vikarija. Možda je bandit maštao o dirljivoj priči o nekom drugaru koji mu je, kao zatočenik, nedostajao.

Šta god da je želeo, Funcjaza nije dobio: u naručenom komadu koji je naslovljen "Mafiozi iz Vikarije", glumci su se obilato nasprдали primitivizmu robijaša. Publika se zabavila, a predstava je postala hit. Ali, Funcjaza se razgnevio. Svaki na svoj način, Gaspare Moska i Đuzepe Rizoto pokušali su da sačuvaju živu glavu: prvi je pobjegao, a drugi dopisao kraj komada koji je zadovoljio i smirio razjarenog mafijaša i krčmara. Predstava je postigla još veći uspeh.

Predstava "Mafiozi iz Vikarije" značajna je stoga što je u njoj prvi put upotrebljena dotična reč.³ Sami njeni koreni su nejasni. Prema jednom tumačenju, značenje reči mafija je "moja ćerka" (*ma fia*). To je navodno uzviknula jedna majka kad joj je kćerku, krajem 13. veka, napastvovao francuski vojnik, za vreme sicilijanske pobune protiv okupatora. I druga teza je antifrancuska i zaslužuje uzvičnik(e). Po

njoj reč znači: “Smrt Francuzima! Andeoska Italija”: skraćunica od *Morte Ai Francesi Italia Anella*. Još je nekoliko mogućnosti značenja reči mafija u sličnom duhu, a zajednički im je arapski jezički koren. Tu se pominju izrazi poput *mahias* i prevodi kao što su “smeli istupi”, ili imenica *Mu afah* – zaštita, bezbednost; *Ma àfir* – naziv arapskog plemena koje je vladalo Palermom negde između devetog i jedanaestog veka...

Pobuna je upisana u većinu mogućih reči koje označavaju mafiju, pa samim tim i u njenu strukturu. Dosta mafiologa izvlači dejstva pripadnika organizovanog kriminala iz izvesnog pobunjeničkog poriva gangstera. S druge strane, pitanje je protiv čega je duh protivljenja usmeren ako je mafija brzo, a s vremenom i duboko, ušla u politiku, pa i u policiju, protiv koje je usmeren sržni treći član u praksi retko poštovanog moralnog dekaloga “Kozza nostre” (ne biti viđen s policajcima, pa i ne pričati s njima).

Dok su Moskva i Rizoto još osmišljavali i uvežbavali svoju istorijsku predstavu, jedan slučaj ukorenjuje korumpiranost i strah sicilijanskog – i italijanskog – sudstva i objašnjava kako će toliki sicilijanski i italijanski političari, sto i više godina kasnije, izmicati pravdi zbog koruptivnih rabota. Oktobra 1862. godine, 12 bandita je izbolo isto toliko građana Palerma, od kojih je jedan preminuo. Neki doušnik policije i čistač cipela, koji je učestvovao u akciji, šapnuo je kome je trebalo imena svojih drugova. Trojica glavešina osuđeno je na smrt, a ostatak napadača na prinudni rad. Čudilo je saznanje da je krvave dripce neko očigledno angažovao i da sudstvo ne mari da ga locira. Jedan od koljača pomenuo je prezime Zanelija, koje je bilo u

tesnom srodstvu s italijanskom krunom. Dotični nije procesuiran.

Zgražavanje opozicione štampe, pre svega lista "Il Procuratore", pokrenulo je proces na kojem je Zanetija bio prvooptuženi. Međutim, otkako je kralj Vittorio Emanuele II smišljeno tražio da ga ovaj zastupa na proslavama Uskrsa u Palermu, slučaj je potonuo u zaborav. Uopšte, za stotine ubistava naručenih od strane aristokrata i glavnih feudalaca, a koja su sproveli njihovi kumovi i posilni potonjih, nije odgovarao apsolutno niko.

Godine 1869, šefa Nacionalne garde u Palermu, Đuzepea Albanzeza, mafijaš je izbo nasred trga. Albanzeze je preživeo kaznu za to što je pokušao da uceni čoveka kog nije smeo. Inače se dobro razumeo s mafijom: gajio prijateljstva sa njenim pripadnicima, koji su mu obezbeđivali glasove i vredne informacije. Zauzvrat im je omogućavao razne poslove i kontrolu nad rivalskim bandama.

Novi glavni tužilac suda u Palermu Dijego Tajani je, uz pomoć poslanika levice, u parlamentu izneo veze Albanzeza s mafijom. Ispostavilo se i da su izvesna ubistva u Monrealeu, predgrađu Palerma, počinjena uz odobrenja šefa Nacionalne garde. Kada su dva begunca od zakona ponudila da to posvedoče, takođe su ubijeni, a glavešina policije naredio je sudiji Salvatoreu Baraku da se istraga nad počinocima dvostruke likvidacije zapusti. U obrazloženju je Albanzeze istakao da su ubijene, zapravo, "ekstremne siledžije", kao i: "Usled bezbednosne procene, vlasti su naredile njihove likvidacije."⁴ Ovo je dovelo do naloga za hapšenje šefa policije pod optužbom izazivanja ubistva. Međutim, Albanzeze je pušten usled "neadekvatnosti dokaza", a Tajaniju je ostalo da podnese ostavku.

Do sedamdesetih godina 19. veka mafija se na Siciliji razvila toliko da je prvi sukob dvaju rival-skih klanova postao neizbežan. U Monrealeu, na-spram veteranske bande "vrtlari" (*giardinieri*), uro-tu prave "čepovi" ili "oni koji zaustavljaju" (*stoppa-glieri*), mafijaši i revolucionari nove generacije koji su uspostavili filijale i u Palermu i u nekoliko okol-nih malih mesta.

Mnogi "vrtlari" bili su članovi Nacionalne gar-de, ali je protivnička družina tesno povezana s po-licijskom stanicom u Monrealeu. "Čepove" su, 1870, osnovali lično policijski delegat u Monrealeu Paolo Palmijeri i njegov brat Nikasio, najbolji prijatelj pr-vog lidera bitangi mladog naraštaja, Đovanija Mi-nesale. Prema oprečnim izvorima, družinu su, 1872, ustanovili drugi ljudi.

Predstojeći sukob je imao i ideološke i infrastruk-turne poluge. "Stopaljeri" su zastupali republiku na-spram postojeće kraljevine i nove snage u lokal-noj policiji naspram rojalističke Nacionalne garde. Mnoge žrtve iz redova "đardinijera" poticale su iz garde: na primer, seoski policajac koji je učestvovao u hapšenju jednog od najboljih "čepovskih" ubica.

Verovatno 1875, "stopaljeri" ubijaju i zamenika brigadira u državnoj policiji. Jedna od kapitalnih žrtava među "đardinijerima" bio je bogati zemljo-posednik Stefano di Mitri, kapetan Sicilijanske na-cionalne garde. "Vrtlarski" vođa, takođe policijski oficir Simone Kavalare, avgusta 1876. napadnut je iz zasede i likvidiran. Tek posle njegove smrti, sud-stvo počinje da se ozbiljno stara da razmrsi klupko.

Pripadnik "čepova" Salvatore Damiko otkrio je policiji sve što je znao o svojim. U martu 1878, "stopaljeri" su ga likvidirali. U maju iste godine, u Palermu je 12 od 18 optuženih pripadnika družine

osuđeno. Međutim, na Apelacionom sudu u Katan-
caru, svi su oslobođeni, što je verovatno i znak da
je njihova podrška policiji – i, usput, sudstvu – uro-
dila plodom.

Bivši italijanski policijski funkcioner sicilijan-
skog porekla Đuzepe Alongo napisao je, 1886, ka-
ko se “čepovi” i slična ostrvska udruženja “ponovo
uspravljaju i jačaju poput stoglave hidre, iako im
policija i pravda neprestano seku glave.”⁵ I tek citira-
na prva studija o sicilijanskoj mafiji i neravnoprav-
ni rat “stopaljera” i “đardinijera” ostaće u teškom
zasenku istorije o sicilijanskoj mafiji usled “sluča-
ja Notarbartolo” sa kraja 19. i početka 20. stoleća.

Reč je o pripadniku porodice koja je već tada
baštinila devet vekova tradicije visokog plemstva i
obavljanja najviših društvenih funkcija. Kao i ka-
da je bio gradonačelnik Palerma, markiz Emanuele
Nortarbartolo je, i nakon predaje ključeva grada na-
sledniku, kao direktor Sicilijanske banke (SB), na-
stupao s krajnjim integritetom. U doba kad je ko-
rupcija razjela veće italijanske banke, Nortarbar-
tolo je preduzeće koje mu je povereno održavao ne
previše ambiciozno, ali relativno solidno. Ne bi li ga
učinio stabilnijim, pokušao je da očisti deo rukovod-
stva svoje SB koji je saradivao s mafijom.

U izvršne administrativce Sicilijanske banke
ubrajan je i Rafaele Palicolo, veleposednik, savet-
nik lokalne administracije, bankar, dobrotvor i posla-
nik mesne vlade. Voleo je da zadužuje ljude uslu-
gama. Neki bi u njemu videli “kuma”.

Upućen u govorkanja da je Palicolo povezan s
mafijom, Nortarbartolo ga je izbegavao i prezirao,
što se nije naročito trudio da sakrije.

Kao odbornik u parlamentu lokalne vlade, Pa-
licolo će tesno saradivati s apologetom mafije,

pominjanim Đuzepeom Pitrijem koji je tvrdio, čak, da mafijaši nisu ni lopovi niti kriminalci. Sa druge strane, svetski poznati kriminolog Čezare Lombrozo 1876. je objavio studiju "Urođeni zločinac". U njoj je prikazao navodne zajedničke oblike, udubine i uleknuća, na lobanjama kriminalaca, tvrdeći da je reč o ljudima nalik na pripadnike primitivnih evropskih naroda ili na životinje. Možda će ovo dati ideju Musoliniju da napadne mafiju posle dolaska na vlast.

Rafaele Palicolo je zloupotrebljavao položaj u SB da popravi svoje imovinsko stanje. Pritom se oti ti novac slivao na račun pod njegovim imenom i prezimenom, umesto da je otvorio neki fantomski. Kad su mahinacije razotkrivene, Nortarbartolo se spremao da, u sprezi s italijanskom vladom, formira sudski predmet. Istraga je povelala prema Palicolu, koji je naručio ubistvo svog direktora.

Emanuele Notarbartolo je, 1. februara 1893, putovao u praznom kupeu vagona prve klase na relaciji Šjara – Palermo. Na stanici Termini – Imereze u voz prve klase ulaze dvojica pripadnika mafije, Mateo Filipelo i Đuzepe Fontana, kapo ekipe iz predgrađa Palerma, Vilabate. U prvom tunelu posećuju Nortarbartola i ubadaju ga nožem 27 puta.

Javnost je bila dvostruko zgrožena: mafija ne samo da zasigurno postoji, nego je ubila jednog ispravnog i značajnog čoveka. Trideset hiljada ljudi – od oko 200.000 žitelja Palerma – protestovalo je i polagalo cveće pred bustom pokojnika. Slučaj je mlako otvaran i zatvaran, iako su i javnost i opozicioni mediji vršili pritisak. Palicolo je mogao da bude opušten sve dok, 1898, za šefa policije Palerma nije postavljen Ermano Sandordi.

Proučavajući Đuzepea Fontanu, Sandordi je našao da je vođa družine iz Vilabate nekoliko godina

ranije izbegao optužnicu za falsifikovanje, zahvaljujući Palicolu. Šef policije Palerma lično ispituje don Rafaelea preko kog je uspeo da isposluje da se Fontana preda. Naredne godine, 1899, Palicolo i Fontana su, pod optužbom da su likvidirali Nortarbartola, dopali suđenja u Bolonji.

Naredne godine, šef policije Palerma Ermano Sandordi sva svoja dotad prikupljena znanja o mafiji sažima u 31 izveštaj, na gotovo 500 stranica, koje šalje u Ministarstvo unutrašnjih poslova. Bio je to prvi celovit spis o sve manje tajnom sicilijanskom bratstvu.

U tekstu "Šta je to mafija?", italijanski i sicilijanski politikolog i publicista Gaetano Moska prvi pokušava da definiše mafijaški duh: "Gordost, ponos, prepotencija (...) Stav da je znak slabosti i kukavičluka pribeći zvaničnoj pravdi, policiji i sudstvu, čak i zbog odštete za pretrpljeno ugrožavanje ili čak, još pre će biti, zbog trpljenja izvesne vrste ugrožavanja."⁶

Tokom sudskog procesa, Palicolo je često panično vikao kako se protiv njega vodi politički progon. Jedan od svedoka bio je Đuzepe Pitre, koji je prepričavao optuženikove vrline koje je primetio na poslu u lokalnoj administraciji. Iz toga što je Palicolo u mladosti napisao roman, Pitre je izvukao zaključke o plemenitosti njegovog uma, usmerenog ka vrlini, a ne poroku. Kada je pitan da definiše mafiju, svedok je govorio da taj pojam valja više vezivati za stil ponašanja i moralnu vertikalnu nego za kriminogene delatnosti.

Kao naručilac Nortarbartolovog ubistva, Palicolo je, na oduševljenje dobrog dela javnosti i italijanskih medija (*La nazione*, *Avanti!*, *Resto del Carlino...*), 1902. osuđen na 34 godine zatvora. Jednaku kaznu dobio je Fontana.

Dobar deo javnosti pruža, međutim, sve veću podršku Palicolu. Zemljaci, među kojima i oni što su na Siciliji od ovog pra-kuma dobijali usluge, behu omogućili više od 150.000 italijanskih lira za troškove suđenja. Pitre je osnovao grupu "Pro Sicilia", koja je ocenila presudu sramnom i antisicilijanskom, usmerenom, između ostalog, protiv moguće nezavisnosti ostrva od Italije. U tom kontekstu, svaki govor o mafiji prikazivan je kao način vređanja otočana. Podršku Palicolu potpisalo je 200.000 Sicilijanaca.

Godine 1903, zbog nedostatka dokaza, sudska odluka se, zahvaljujući mafiji naklonjenom sudstvu, poništava. Iz istog razloga, nakon novog suđenja u Firenci, 23. jula 1904, konačno su pušteni na slobodu kako Palicola, tako i Fontana. Kada je čuo novu presudu, don Rafaele je od sreće pao u nesvest. Kada je došao sebi, ushićena masa ga je praktično odnela kući, gde je mogao da čuje himnu spevanu prigodom njegove pobede nad zakonom.

Čak je postigao da se nakratko vrati u politiku. To što je povratak bio neuspešan ne čini takvim i vezu sicilijanske mafije i politike u Palicolovoj izvedbi.

Rafaele Palicolo je, u junu 1908, otplovio za Njujork. Sudeći po "Njujork tajmsu", italo-američka štampa priredila mu je najveće moguće počasti.

Džo Petrosino bio je, takođe, emigrant sa Sicilije. U tuđini je napredovao od smečara do glavešine gradske "Sile italijanskih detektiva". Bio je narednik. Čovek koji je zbog visine (160 cm) isprva jedva primljen u službu, postao je simbol borbe protiv mafije. Ugled je stekao, između ostalog, pravovremenim otkrićem da će Vilijam Mekenli biti likvidiran, ali predsednik SAD, nažalost, nije obratio veću pažnju na upozorenja Džoa Petrosina, niti njegovog prijatelja Teodora Ruzvelta; takođe, italo-američki policajac je zaštitio

svog omiljenog operskog pevača Enrika Karuza od iznudiivačke ekipe "crna ruka", a jednog od njenih pripadnika, kao i saradnika čuvenog "Morelovog ganga", Vita Kašjofera, osumnjičio za ubistvo iskasapljenog čoveka nadenog u buretu. Međutim, Kašjofero će pobeći najpre u Nju Orleans, a odatle na rodnu Siciliju. Petrosino je, 1907, neutralizovao dejstvo Enrika Alfana, "predsednika konfederacije" napuljske "Kamore", koji je trenutno poslovaio u Njujorku.

Kada je Rafaele Palicolo doputovao u Njujork, Petrosino je zadužen za njegovo nadgledanje. Na kraju je zaključio da je privilegija biti u društvu tako velikog i obrazovanog čoveka, aristokrate i pravog džentlmena od akcije. Pomislivši, možda, na osnovu njegovog slučaja, da su se ostrvski mafijaši kultivisali, Petrosino je, 1909, odlučio da ode u Palermo i proveri dosijee zemljaka sumnjive prošlosti nastanjenih u Americi, kako bi, eventualno, mogli da budu proterani.

Jedan njujorški policijski komesar, zaljubljen u žurnalizam, omogućio je "Njujork Herald" da, dan pre Petrosinovog puta, objavi tekst o njegovoj predstojećoj tajnoj misiji na Siciliji. Desetak dana kasnije, Italo-amerikanac je u Palermu dobio telefonski poziv od nekog ko se predstavio kao informant i ponudio mu da se nađu na gradskom trgu Marina.

U noći 12. marta, Petrosino je večerao u kafeu "Oreto" i produžio do praznog Garibaldijevog parka, na trgu Marina. Nije nosio oružje. U 20. 45, omaleni i neustrašivi vođa njujorških detektiva, na ivici Garibaldijevog parka upucan je od strane dva čoveka sa ukupno tri metka. Nastavio je da stoji. U atentat se uključio i treći akter, "overivši" Petrosina hicem u lice.

Među 90 privedenih bio je Vito Kašjofero, a među osumnjičenima Eriko Alfano i italo-amerikanski

mafijaši iz njujorške porodice Morelo: vođa Đuzepe-Džo, Vincenco i Ćiro Teranova, kao i Đuzepe Fontana, koji je po narudžbi Palicola ubio Nortarbartola. Međutim, Kašjofero je razvio pouzdanu saradnju sa pojedinim ljudima iz vlasti, a imao je i dobar alibi. Godine 1911, oslobođen je svih optužbi.

Otkako se, početkom 20. veka, vratio iz SAD, elegantni, visoki i vitki Kašjofero primenjivaće svoja američka iskustva na Siciliju. SAD su po kriminalu za samo nekoliko decenija prevazišle kolevku zanaata, a direktna sećanja iz Sjedinjenih Država mogla su mu biti vrlo korisna ako se oprezno, ali odlučno, primene na konzervativniju, sicilijansku sredinu.

Don Vito je osnovao gang i proširio sistem iznuđe čineći ga suptilnijim: uzimajući niži procenat od uobičajenog i ne predstavljajući to reketom nego zaštitom. Po principu preuzetom od njuorleanške organizacije "Prsten" i od njujorškog "Tamani Hoola", za protivusluge je obezbeđivao pobede na izborima lokalnih političara. Sopstvenom gangu je potčinio desetak njih u Palermu i manjim mestima Sicilije. Postao je politički odbornik i neformalni šef ostrvske mafije.

Pošto na Siciliji zvanično nije postojala titula *il capo de tutti capi*, don Vito je želeo da to postane bar u Americi. Nije mu bilo dovoljno što je, makar i neoficijelno, za svekapa važio na rodnom ostrvu. Stoga je svojim njujorškim i njuorleanškim prijateljima, uz falsifikovan novac i raznu švercovanu robu, slao i perspektivne ostrvske mafijaše od poverenja, ne bi li kogod umesto njega organizovao američki kriminal i uspeo se na vrh: zbog njujorškog zločina s buretom, Vitovo traženje američkog državljanstva je blokirano. Međutim, kada je Musolini učvrstio vlast u Italiji, Kašjoferove ambicije morale su da splasnu.